

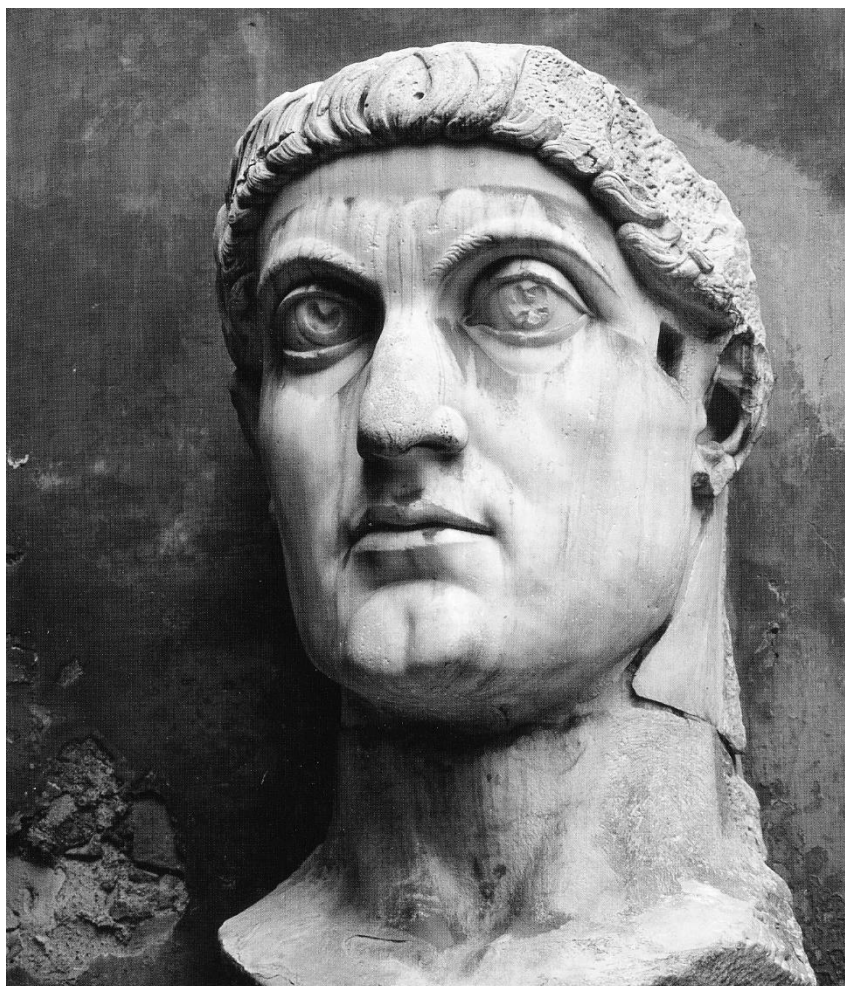
Magyar hermák¹

A Magyar Szuverenitás dicsőségoszlopai

Mottó:

”És bizony mondom, nem lett szobor belőlem, nem ácsorgok még meredten itt, se tompán, akár az oszlopkövek...”

(Friedrich Nietzsche: Így szólott Zarathustra)

Nagy Konstantin szoborkolosszusának feje

¹ Elhangzott a Szépírók Társasága és a Beszélő által a Hóman-szobor Székesfehérváron tervezett felállításáról rendezett fórumon a FUGA építészeti központban, 2015. december 4-én.

Hölgyeim és uraim! Kedves polgártársak! Elvtársaim! Osztálytársaim! Sorsosaim! Cimborák! Azt kérdezik itt tőlem, a magyar emberektől, kinek állítanának ők nekem szobrot? A kérdésre egyértelmű igennel felelek. Mert az igen legyen újra igen, a nem pedig újra nem.

A magyar emberek 2010-ben egyszer már igen-t mondtak rám, a szuverenitásra, és ezt a döntésüket 2014-ben egy ünnepélyes újabb igen-nel örökre megpecsételték. Most pedig egyemberként mondanak igen-t – mert három a magyar igen! – az Államművészeti Akadémia Szobordöntő Széke által kezdeményezett nagynemzeti konzultáción fölött mindkét nemzeti létkérdésre, hogy vajon a Szuverenitásnak vagy inkább a Győzelemnek állítanának-e szobrot nekem.

Ahogy máskor, most sem szeretnék beleszólni a magyar emberek szuverén döntésébe, szuverénül fejet hajtok előtte. Letérdelek döntésük előtt és velük együtt fogadom, hogy én, a magyar emberek szobrot állítunk az 1944-ben elvesztett és 2010-ben fülkeforradalommal visszaszerzett, azóta pedig nap mint nap újra kivívott és foggal-körömmel – az én fogaimmal és az én körmeimmel – megvédett szuverenitás hatodik esztendejében a Szuverenitásnak – győztes hívei örömeire és eltiport ellenségei bánatára.

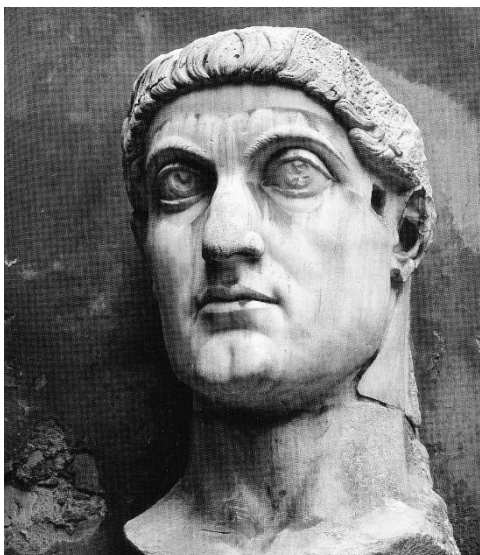
A világ minden tájáról visszaküldött tizenötmillió kétszázhuszonötezer ötszázharmincegy kérdőívből egy vak tyúk számára is teljes egyértelműséggel kiviláglik, mit akarnak a magyar emberek. A magyar emberek azt akarják, hogy állítsuk föl a Győzedelmes Szuverenitás Oszlopát, még hozzá a pálmaágat tartó Szabadság bálványszobra helyébe, hogy mostantól

odafentről, a magasból hirdesse országnak és világnak: ki az úr a magyarok földjén! Bizony mondom néktek, a százszor szent szuverenitás az úr, mióta véget vetett a szabadság undok bálványistene tombolásának. És ez még csak a vég kezdete volt! Mert ahol a Szuverenitás az úr, ott a Szabadság legfeljebb cifra szolga. A szuverén cifra szolgája. Csicskája, hogy érthetőbb legyek. Egy hülye köcsög, hogy még érthetőbb.

A magyar emberek szuverén akaratának engedelmessé utasítottam a művészetakadémiai Szobordöntő Széket, hogy haladéktalanul hozzon létre munkabizottságot, amely kidolgozza a Szuverenitás Dicsőségoszlopának ikonográfiáját, felállításának és tiszteletének kultikus rendjét és a leborulási szertartást kísérő fogadalmi ima, nemzeti fohász és állami eskü szövegét. Az első tervjavaslatok már be is futottak: a projekt teljes dokumentációja itt fekszik előttem, a terrorelhárítási központi bizottság vezérkari nagyasztalán, nemzetiszínű szalaggal átkötve. Ki se bontom, inkább mondom.

Az Akadémia Nagynemzeti Szobordöntő Széke azt az áhítatos javaslatot terjeszti a Nemzet színe elé, hogy a szuverenitás szobra vert aranyból készült győzelmi oszlop legyen, csúcsán a szuverén fejével. Az oszlop az erős államot szimbolizálja, az oszlopfő pedig a leválthatatlan szuverén arcát viseli. Mostantól ez az oszlop kerül minden más köztéri szobor helyébe, ha csak a magyar emberek nem rendelkeznek másként, bár én nem úgy ismerem magamat.

A Szobordöntő Szék vezérkari főcsoportfőnöke szerint az oszlopot úgy kell elképzelni, mint a régi Rómában Néró császár Aranypalotája előtt Nap-Istennek állított oszlopot, tetején a Nap akkori társuralkodója – a szuverén Néró fejével, vagy mint Nagy

Konstantin bazileusz-fejét a konstantinápolyi fórumon Nap-Istennek állított gigantikus oszlopon. A Szobordöntő Szék azonban – éppen az efféle kínálkozó, de velejéig hamis és rosszindulatú analógiák elkerülése végett – azt javasolja, hogy a régi császárfejek

élettelenségével és mozdulatlanságával szakítva a magyar szuverén feje az oszlop tetején demokratikusan körbeforogjon, a magyar föld minden polgárára egyformán ontva érc-arcának fénylő sugarait.

A fej – hölgyeim és uraim, drága felebarátaim, ti velsz ebek –, nos, a fej már a régi görögöknél a halhatatlan és életadó lélek, a nemzőerő lakhelye volt, és úgy tekintettek rá, mint egyfajta felfelé fordított falloszra. De hát csakugyan: nem olyan-é az állam feje, mint a bőségszaru? Ontja magából az éltető eszméket, a megtermékenyítő ötleteket, a jótéteményeket. A Szuverenitás büszke Oszlopai tehát afféle *magyar hermák* lesznek, a szuverenitását visszanyert ország területén felállított útjelző oszlopok, csak nem négyszögletesek, hanem henger alakúak, genitáliák nélkül, tetejükön pedig nem a szárnyas Hermész, hanem a szárnyaló Szuverén istenfejével.

A szuverenitás, lássuk be, mindenekelőtt határkérdés. Az én határim kérdése. Az a kérdés, hol húzódnak a határim. Nos, mindenütt, ahol meghúzom őket. Ezt jelenti a szuverenitás: biztonságot azok számára, akik határimon belül vannak, és reszketést és fogaknak csikorgatását azoknak, akik e határokon

kívül: az idegeneknek, a határsértőknek, a határok feszegetőinek és a többi csúszómászonak. A határait szentek: senki át nem lépheti őket, se csúszva, se mászva! Én viszont bármikor bárkinek és bárminek a határait átléphetem, ha úgy döntök, mert én vagyok a szuverén és a rend érdekében ezt látom jónak. A szuverén mindenekelőtt rendteremtő. A rendért még a rendet is kész lerombolni. Attól függ, kinek a rendjéről van szó. Mivel a szent rend értelemszerűen csak a szenttől jöhet, márpedig a szuverén ez a szent, minden más rend az ördögtől való, tehát az ellenségé. Rendnek látszik, mi több, a szabadság rendjének, de hát a látszat, mint tudjuk csalóka és a nép nyelvén a csalóka: az ördög. Valóságos rendet, közsiklára alapozott rendet, szent rendet teremteni csak rendkívüli – renden kívüli – hatalommal és a rendkívüli – renden kívüli – állapot bevezetésével lehet. A szuverenitás isteni természete azt jelenti, hogy az uralkodó *kívül van* a jogrenden, mindenféle pártok, állami és parlamenti instanciák fölött helyezkedik el, cselekedetei megítélhetetlenek a jogrend alapján és *ténylegesen* bármikor felfüggesztheti a jogrend működését. A szuverén hatalom Isten hatalmának visszatükröződése e földön. Nem én mondom ezt, hanem a politikai teológia atyja, édesatyám, a szuverenitás szent apostola, Carl Schmitt kiáltotta a kortársak fülébe harsányan Németföldön, a két világháború között. De a kortársaknak nem volt fülük a hallásra. Csak 1933-ban hallották meg új időknek új szavát az új próféta szájából, de elég volt nekik egy világkatasztrófa, hogy újra teljes süketségbe süllyedjenek. Nem csoda, hogy az 1945-ben elvesztett szuverenitásához visszatérni mindmáig képtelen Németországban Carl Schmitt nemhogy hermaoszlopot, de még egy vacak mellszobrot sem kapott, csak mert kiemelkedő

jogfilozófiai munkásságát saját hazája – szuverenitás hiányában – képtelen volt elválasztani náciizmusától és Führer-imádatától. Szégyen und gyalázat!

A Győzedelmes Szuverenitás aranyoszlopa – az Államművészeti Nagyakadémia Szobordöntő Székének elképzelése szerint – „multifunkcionális szobormű, lecsavarható fejjel”. Ezt a fejet nem kell többé lefűrészelni, hegesztőpisztollyal, vésővel leválasztani a szobortestről, földön rugdalva, vécé-csészének használva, mint a régi szuverének fejét, amikor eljött a szuverénváltás karneváli-forradalmi ideje.

Az Utolsó Forradalom – a szuverenitás forradalma volt, úgyhogy mostantól a Szuverenitás kultuszának állami szolgálópapjai – annak rituálisan szentesített rendje és módja szerint – az oszlopfőről egyszerűen lecsavarják a régi szuverén aranyfejét és új aranyfejet csavaroznak a helyére. A régi, elhasznált aranyfejeket vagy beolvasztják az állami aranyalapba,

vagy a Szuverenitás Múzeumába (mai Terror Múzeuma) kerülnek, mint az új államvallás fej-ereklyéi.

A javaslat szerint a Gellért-hegy tetejére, továbbá a

Parlament elé és a Szuverenitás terére (mai Szabadság tér) kerülő három központi oszlopszobor mellett – igény szerint – minden helység, intézmény, testület, szervezet saját oszlopot

állíthat a szuverenitásnak ezüsből, bronzból, illetve vasból – a szuverenitási hierarchia szerint –, amelyeken a helyi vezetők, testületi és intézményvezetők feje forog. Természetesen mindig egy irányba és csak akkor, ha megengedem nekik. A kisebb posztok szuverénjeit értelemszerűen kisebb fej illeti meg, de ezeket a fejeket is a központilag kialakított kultusz szakrális rendje szerint és a Legfőbb Szuverén arcát viselő hordozható Dicsőségoszlop jelenlétében csavarozzák föl.

Természetesen nemcsak a hatalom robotosainak, a hétköznapok héroszainak és messiásainak, az állam gályásainak és csákyásainak lecsavarható feje kerülne a szuverenitás hermaoszlopaire, hanem a történelmi hősöké, a kulturhéroszoké is,

akik a szuverenitás előfutárai, élharcosai, letéteményesei voltak. Nem azt kell nézni most már, hogy szuverénül ártottak-e inkább vagy használtak-e nemzetüknek; viszályt és gyűlöletet szítottak-e az állam polgárai között vagy békességet és egyetértést teremtettek; eltiporták-e a szabadságjogokat avagy kiterjesztették-e azokat; szuverénül numerus clausust és fajvédelmi törvényt vezettek-e be vagy a liberális jogállam alapjait vetették-e meg; szuverénül világháborúk vágóhídjára hajtották-e és gázkamrába

deportálták-e állampolgáraik száz- és százezreit vagy minden eszközzel és minden módon ellenálltak-e ennek. Mert nem az számít most már, mit tettek a szuverenitás égisze alatt, hanem egyedül az: szuverénül tették-e, amit tettek, vagy sem, átmentek-e a történelem nagy szuverenitás-próbáján vagy elbuktak rajta.

A szuverenitás – minden, a szabadság, jog, egyenlőség, testvériség – semmi. A szuverenitás mindent szentesít. Minden rosszat jóvátesz, minden bűn alól felold, minden gonosztettet megbocsát. *Fides, Veritas, Suverenitas!* – Hit, Igazság, Szuverenitás! E három, de közülük a szuverenitás a legnagyobb. Legalább egy oszlopfejjel.

[A fenti képen az ókori Görögországban utakat és országhatárokat jelző hermák egyike látható, oszlopfőjén Hermész isten fejével.